

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 9

O pozbawionej skrupułów naturze Komunistycznej Partii Chin

Słowo wstępne

Ruch komunistyczny, który przez ponad wiek grzmiał fanfarami, przyniósł ludzkości jedynie wojnę, biedę, brutalność i dyktaturę. Wraz z upadkiem Związku Radzieckiego i wschodnioeuropejskich partii komunistycznych, ten nieszczęsny i skandaliczny dramat wkroczył w końcu pod koniec ostatniego stulecia w swoją ostatnią fazę. Nikt, od zwykłych obywateli po sekretarza generalnego Partii Komunistycznej nie wierzy już w mit komunizmu.

Reżim komunistyczny nie powstał ani dzięki „mandatowi nieba” [1], ani wyborom demokratycznym. Dziś z jego zniszczoną ideologią, zasadność jego panowania staje w obliczu bezprecedensowego wyzwania.

Komunistyczna Partia Chin (KPCh) nie jest skora do opuszczenia historycznej sceny zgodnie z obecnym biegiem historii. Przeciwnie, używa bezlitosnych metod rozwiniętych podczas dekad kampanii politycznych, by odnawiać swą pełną szaleństwa walkę o prawo istnienia i by odnawiać swój mandat śmierci.

Polityka reform i otwartości KPCh maskuje jej desperacką intencję utrzymania swych grupowych interesów i totalitarnej władzy. Pomimo ścisłych restrykcji osiągnięcia ekonomiczne, będące zasługą ciężkiej pracy narodu chińskiego przez ostatnie 20 lat, nie przekonały KPCh do odłożenia swego rzeźniczego noża. Przeciwnie, KPCh skradła te osiągnięcia i użyła ich do uprawomocnienia swych rządów, czyniąc swe bezzasadne postępowanie jeszcze bardziej zwodniczym i oszukańczym. Co jest najbardziej alarmujące, to fakt, że KPCh zamierza zniszczyć wszelkie fundamenty moralne całego narodu, próbując zamienić w różnym stopniu każdego chińskiego obywatela w intryganta celem stworzenia środowiska dogodnego dla KPCh do osiągnięcia „ponadczasowego postępu”.

Dziś w tym historycznym momencie jest szczególnie dla nas ważne, żeby rozumieć jasno, dlaczego KPCh zachowuje się jak banda łajdaków i ważne jest, by zdemaskować jej nikczemną naturę tak, by naród chiński mógł osiągnąć długotrwałą stabilność i pokój, wkroczyć w erę wolną od KPCh, tak szybko jak to możliwe i stworzyć przyszłość odnowionego splendoru narodowego.

Policja aresztująca praktykujących Falun Gong, którzy pokojowo apelują na placu Tiananmen 11 maja 2000 r. (AFP/Getty Images)

I. Pozbawiona skrupułów natura KPCh nigdy się nie zmienia

Dla kogo są reformy KPCh?

W czasie całej swej historii, kiedykolwiek KPCh napotykała kryzys, demonstrowała pewne zwodnicze objawy poprawy, by w ten sposób stworzyć ludziom iluzję o KPCh. Za każdym razem bez wyjątku iluzje te były rozwiewane. KPCh dążyła do krótkoterminowych korzyści i czyniąc to stworzyła pokaz ekonomicznego dobrobytu, który ponownie przekonał ludzi do uwierzenia w fantazje o KPCh. Jednakże podstawowe konflikty pomiędzy interesem KPCh a narodem i ludźmi decydują o tym, że ten fałszywy dobrobyt nie może przetrwać. „Reformy” obiecane przez KPCh mają jeden cel – utrzymać jej władzę. Reformy te są kiepskie; są to powierzchowne zmiany, a nie istotne, solidne zmiany. Wykrętne kłamstwa o rozwoju zasłaniają wielki społeczny kryzys. Jak tylko wybuchnie taki kryzys, państwo i ludzie ponownie zaznają cierpienia.

Wraz ze zmianą kierownictwa nowe pokolenia przywódców KPCh nie brały udziału w rewolucji komunistycznej i przez to posiadają coraz mniej prestiżu i wiarygodności w kierowaniu krajem. Pośród kryzysu zasadności swojego istnienia ochrona interesów Partii przez KPCh coraz bardziej stawała się podstawowym gwarantem w utrzymaniu interesów poszczególnych osób w obrębie KPCh. Natura KPCh jest egoistyczna. Nie zna hamulców. Posiadanie nadziei, że taka Partia mogłaby oddać się pokojowemu rozwojowi kraju, jest jedynie pobożnym życzeniem.

Rozważmy, co *People's Daily*, oficjalny organ KPCh napisał na pierwszej stronie w dniu 12 lipca 2004 roku: „historyczne dialektyki nauczyły członków KPCh, co następuje: te rzeczy, które powinny być zmienione, muszą się zmienić, w przeciwnym razie nastąpi zepsucie; te, które nie powinny się zmienić, muszą pozostać niezmienione, w przeciwnym razie doprowadzi to do samozniszczenia.”

Co jest tym, co powinno zostać niezmienionym? *People's Daily* wyjaśnia: „podstawowa linia Partii „jednego centrum, dwóch podstawowych punktów” musi trwać solidnie przez sto lat bez żadnego zachwiania.” [2]

Ludzie niekoniecznie rozumieją, co „centrum” i „podstawowe punkty” znaczą, ale każdy wie, że determinacja komunistycznego upiora, by utrzymać swe kolektywne interesy i dyktaturę, nigdy się nie zmienia. Komunizm został globalnie pokonany i jest skazany na powolne umieranie. Nie mniej jednak, im bardziej coś się staje skorumpowane podczas swej śmiertelnej szarpaniny, tym bardziej staje się to niszczące. Dyskutować o demokratycznych udoskonaleniach z Partią Komunistyczną, to tak samo jak prosić tygrysa, by zmienił swoją skórę.

Co uczyniłyby Chiny bez Partii Komunistycznej?

W miarę jak KPCh marnieje, ludzie odkryli nieoczekiwanie, że przez dekady zły duch KPCh, z jego ciągle zmieniającymi się nikczemnymi metodami, wszczepił swe podłe elementy w każdy aspekt zwykłego życia ludzi.

Gdy Mao Zedong umarł, tak wielu Chińczyków gorzko płakało przed jego portretem, zastanawiając się: „jak Chiny mogą dalej kontynuować swoje istnienie bez przewodniczącego Mao?” Jak na ironię, 20 lat później kiedy Partia Komunistyczna utraciła swoją zasadność rządzenia krajem, KPCh rozpowszechniła nową rundę propagandy, ponownie powodując niepokój i zdumienie u ludzi: „co poczną Chiny bez Partii Komunistycznej?”

W rzeczywistości, wszechprzenikająca polityczna kontrola KPCh tak głęboko napiętnowała obecną chińską kulturę i chiński sposób myślenia, że każde kryterium, według którego naród chiński ocenia KPCh, nosi zamię KPCh, lub nawet samo pochodzi z Partii.

Jeśli w przeszłości KPCh kontrolowała ludzi poprzez wszczepianie w nich swych elementów, teraz przychodzi zebrać plony tego, co zasiała, gdyż to co wpajała w ludzkie umysły zostało strawione i wchłonięte przez każdą komórkę ich ciała. Ludzie myślą zgodnie z logiką KPCh i przy ocenie dobra i zła sami stawiają się w sytuacji KPCh. Odnośnie zabicia przez KPCh protestujących studentów w dniu 4 czerwca 1989 roku niektórzy mówią: „jeśli ja byłbym Deng Xiaopingiem, też bym zdławił protest czołgami.” Podczas prześladowań Falun Gong niektórzy ludzie mówią: „jeśli byłbym Jiang Zeminem, też wyeliminowałbym Falun Gong.” Jeśli chodzi o zakaz wolności słowa, niektórzy mówią: „jeśli byłbym KPCh, zrobiłbym to samo.” Zanikła prawda i świadomość, pozostawiając jedynie logikę KPCh. Jest to jedna z najbardziej nikczemnych i bezlitosnych metod użytych przez KPCh, wynikających z jej bezwzględnej natury. Tak długo, jak moralne toksyny wpojone przez KPCh pozostaną w ludzkich umysłach, KPCh będzie mogła kontynuować uzyskiwanie energii do podtrzymywania swego podłego żywota.

„Co uczyniłyby Chiny bez KPCh?” Ten tok myślenia dokładnie pasuje do celu KPCh, jakim jest sprawienie, by ludzie rozumowali według jej własnej logiki.

Chiny przeszły przez 5 000 lat w historii cywilizacji bez KPCh. Faktycznie, żaden kraj na świecie nie zaprzestałby rozwoju społecznego z powodu upadku konkretnego reżimu. Jednakże, po dekadach panowania KPCh ludzie już dłużej nie rozpoznają tej prawdy. Przedłużana propaganda KPCh wytrenowała ludzi tak, by myśleli o Partii, jak o ich matce. Wszechobecna polityka KPCh spowodowała, że ludzie nie są w stanie wyobrazić sobie życia bez niej.

Bez Mao Zedonga Chiny nie upadły. Czy Chiny runą bez KPCh?

Jakie jest prawdziwe źródło zamieszania?

Wielu ludzi zna i czuje niechęć do makiawelicznego zachowania KPCh i czuje wstręt do jej walk i oszukaństwa. Ale jednocześnie obawiają się politycznych ruchów KPCh i wynikającego z tego zamieszania oraz obawiają się, że chaos ponownie nawiedzi Chiny. Dlatego, jak tylko KPCh postraszy ludzi „zamieszaniami,” ludzie popadają w milczącą akceptację panowania KPCh, czując się bezradnie w obliczu despotycznej władzy KPCh.

W rzeczywistości, z kilkoma milionami żołnierzy i uzbrojonej policji prawdziwym źródłem zamieszania jest KPCh. Zwykli obywatele nie mają ani powodu, ani zdolności, by wzniecić zamieszanie. Jedynie wsteczna w działaniu KPCh byłaby tak lekkomyślna, by wprowadzić kraj w zamieszanie przy jakimkolwiek wspomnieniu o zmianie. „Stabilność wszystko prześcignie” i „Zduszenie w zarodku wszystkich niestabilnych elementów” - te slogany stały się teoretycznymi podstawami dla KPCh, by tłamsić ludzi. Co jest największą przyczyną niestabilności w Chinach? Czy nie jest to KPCh, która specjalizuje się w tyranii? KPCh podlega do zamieszania, a następnie z drugiej strony używa chaosu, który stworzyła, by zniewalać ludzi. To typowe postępowanie wszystkich łotrów.

II. KPCh poświęca rozwój ekonomiczny

Przypisuje sobie osiągnięcia, będące wynikiem ciężkiej pracy ludzi

Przez ostatnie dwadzieścia kilka lat roszczenia KPCh co do zasadności swego istnienia leżą w rozwoju ekonomicznym. W rzeczywistości jednak, do takich osiągnięć Chińczycy dochodzili stopniowo po tym, jak zostały lekko rozluźnione kajdany KPCh i tym samym nie

mają one nic do czynienia z zasługą, jaką przypisuje sobie KPCh. Jednakże, KPCh twierdzi, że ten rozwój ekonomiczny to jej własne osiągnięcie, żądając za to od ludzi wdzięczności, tak jakby żaden z tych procesów rozwoju nie mógłby mieć miejsca bez KPCh. Wszyscy wiemy, że w rzeczywistości wiele niekomunistycznych krajów osiągnęło szybszy rozwój ekonomiczny już dawno temu.

Od olimpijskich zdobywców złotych medali wymaga się, by dziękowali Partii. Partia nie zawahała się użyć wymyślonego przez siebie wizerunku „wielkiego sportowego narodu”, by chwalić samą siebie. Chiny wielce ucierpiały podczas epidemii SARS, ale *People's Daily* doniósł, że Chiny pokonały wirus „opierając się na podstawowej teorii, podstawowej linii, podstawowych zasadach i podstawowych doświadczeniach Partii.” Wystrzelenie chińskiego statku kosmicznego Shenzhou-V zostało osiągnięte przez profesjonalistów astronautycznej nauki i technologii, ale KPCh użyła tego jako świadectwa, by udowodnić, że tylko KPCh może poprowadzić naród chiński do wkroczenia w krąg najpotężniejszych krajów na świecie. Jeśli chodzi o pełnienie przez Chiny roli gospodarza Igrzysk Olimpijskich w 2008 roku, tym co w rzeczywistości było „gałązką oliwną” nadaną przez kraje zachodnie, by zachęcić Chiny do poprawy sytuacji praw człowieka, KPCh używa do zwiększenia roszczenia wobec zasadności swego istnienia oraz jako pretekst, by tłamsić mieszkańców Chin. „Wielki potencjał rynkowy” Chin, pożądany przez zagranicznych inwestorów, wystaje ponad możliwość konsumpcyjną populacji Chin, która liczy sobie 1,3 miliardów ludzi. KPCh uzurpuje sobie uznanie za ten potencjał i wykorzystuje to, jako pewną broń używaną do zmuszania zachodnich społeczeństw do współpracy z rządami KPCh.

KPCh przypisuje wszystkie złe rzeczy siłom reakcyjnym i złym motywom poszczególnych jednostek, przy jednoczesnym przypisywaniu wszystkiego tego co dobre przywództwu Partii. KPCh wykorzystuje każde poszczególne osiągnięcie, by uczynić swe twierdzenie o zasadności swego istnienia bardziej atrakcyjnym. Nawet niewłaściwe postępowanie popełnione przez KPCh może zostać przemienione w coś „dobrego,” by tylko służyło jej celowi. Na przykład, kiedy prawda o gwałtownym rozprzestrzenianiu się AIDS już dłużej nie mogła być ukrywana, nagle KPCh stworzyła nową tożsamość. Z dużą uwagą zmobilizowała machinę propagandową, wykorzystywała każdego; od znanych aktorów po sekretarza generalnego Partii, w celu sportretowania głównego sprawcy - KPCh, jako błogosławieństwa dla pacjentów, niszczyciela AIDS i jako siłę stawiającą wyzwanie samej chorobie. Mając do czynienia z tak poważnym i śmiertelnym problemem, wszystko o czym KPCh pomyślała, to jak wykorzystać ten problem do gloryfikacji samej siebie. Tylko występny drań, jak KPCh, jest zdolny do tak nikczemnego zachowania, jakim jest bezczelne i podstępne przypisywanie sobie zasług za wyraźne lekceważenie ludzkiego życia.

Ekonomiczne straty spowodowane krótkowzrocznym zachowaniem

Stawiając czoła poważnemu „kryzysowi uzasadnionego istnienia”, w latach osiemdziesiątych KPCh przeprowadziła politykę reform i otwarcia celem utrzymania swej władzy. Pożądanie przez nią szybkiego osiągnięcia sukcesu postawiło Chiny w niekorzystnej sytuacji, określanej przez ekonomistów jako „kłątwa spóźnionego”.

Pojęcie „kławy spóźnionego” lub „korzyści spóźnionego”, jak niektórzy uczeni to nazywają, odnosi się do faktu, iż kraje słabo rozwinięte, które późno rozpoczęły swój rozwój, mogą naśladować kraje rozwinięte pod wieloma aspektami. Naśladowanie może przyjąć dwie formy: imitowanie systemu socjalnego lub imitowanie modeli technologicznych i przemysłowych. Naśladowanie systemu socjalnego jest zazwyczaj trudne, jako że system reform zagroziłby nabytym interesom pewnych socjalnych lub politycznych grup. Tym samym kraje słabo rozwinięte przychylają się do naśladowania technologii krajów wysokorozwiniętych. Mimo, że naśladowanie technologiczne może spowodować

krótkoterminowy wzrost ekonomiczny, może zawierać ono wiele nieujawnionego ryzyka czy nawet błędów w trakcie długoterminowego rozwoju.

To jest właśnie „kłątwa spóźnionego”, czyli droga do niepowodzenia, którą KPCh podążyła. W ciągu ostatnich dwóch dekad „technologiczna imitacja” doprowadziła do pewnych osiągnięć, które przypisała sobie KPCh jako własne zasługi w celu udowodnienia zasadności swego prawowitego istnienia i kontynuowania opierania się reformom politycznym, które mogłyby podważyć własne interesy KPCh. Tym sposobem poświęcono długoterminowy interes narodu.

Bolesny koszt rozwoju ekonomicznego KPCh

Podczas gdy KPCh stale przechwala się postępem ekonomicznym, w rzeczywistości, gospodarka dzisiejszych Chin jest klasyfikowana na świecie niżej, niż za panowania Qianlonga (1711-1799) z dynastii Qing. W okresie Qianlonga, PKB Chin obliczono na 51% w stosunku do całości świata. Kiedy Dr Sun Yat-sen założył Republikę Chin (okres Kuomintangu lub KMT) w 1911, PKB Chin stanowił 27% w stosunku do całego świata. Do 1923 r. udział spadł, ale nadal osiągał wielkość 12%. W 1949 kiedy KPCh przejęła kontrolę, udział PKB w stosunku do reszty świata wynosił 5,7 %, ale w 2003 roku PKB Chin wynosił już mniej niż 4% w stosunku do całego świata. W przeciwieństwie do ekonomicznego upadku podczas okresu rządów KMT, wywołanego wojnami toczącymi się przez kilka dekad, postępujący spadek ekonomiczny podczas rządów KPCh miał miejsce w czasach pokoju.

Dzisiaj w celu uprawomocnienia swej władzy KPCh jest żądna szybkiego sukcesu i osiągnięcia natychmiastowych korzyści. Sparaliżowane reformy ekonomiczne przeprowadzone przez KPCh, by bronić swych interesów, drogo kosztowały cały kraj. Szybki wzrost ekonomiczny w okresie ostatnich 20 lat jest w dużym stopniu zbudowany na nadmiernym zużyciu, a nawet marnowaniu zasobów, jak również został osiągnięty kosztem zniszczenia środowiska naturalnego. Znaczna część PKB Chin jest osiągana kosztem poświęcenia możliwości przyszłych pokoleń. W 2003 roku Chiny wniosły mniej niż 4% do światowej gospodarki, ale ich konsumpcja stali, cementu i innych materiałów wyniosła 1/3 całkowitej globalnej konsumpcji.

Od lat osiemdziesiątych do końca lat dziewięćdziesiątych tereny pustynne w Chinach zwiększyły się z niewiele ponad 1 000 km² do 2 460 km². Obszar rolny na głowę mieszkańca również zmniejszył się z około dwóch *mu* w 1980 r. do 1,43 *mu* w 2003 r. [4]. Nagły wzrost szeroko rozpowszechnionego zagrabiania ziemi pod zabudowę spowodował, że Chiny straciły 100 milionów *mu* obszarów rolnych zaledwie w okresie kilku lat. Jednakże, jedynie 43% ze skonfiskowanych ziem jest w rzeczywistości w użyciu. Obecnie całkowita ilość odprowadzanych ścieków wynosi 43,95 miliardów ton, co przekracza zdolność przerobu środowiska naturalnego o 82%. W siedmiu głównych systemach rzecznych 40,9% wody jest niezdatne do picia dla ludzi, czy zwierząt hodowlanych. 75% jezior jest zanieczyszczonych tak, że wywołuje to różnego stopnia eutrofizację. [5] Konflikty pomiędzy człowiekiem a naturą w Chinach nigdy nie były tak intensywne, jak są dzisiaj. Ani Chiny, ani świat nie mogą wytrzymać tak niezdrowego wzrostu. Zwodzeni powierzchownym splendorem biurowców i bloków, ludzie są nieświadomi bezpośredniego zagrożenia kryzysem ekologicznym. Kiedy przyjdzie czas na naturę, by wyegzekwować swe myto od ludzi, przyniesie ona katastrofalne konsekwencje narodowi chińskiemu.

Rosja, w porównaniu, przeprowadzała ekonomiczne i polityczne reformy jednocześnie z procesem odchodzenia od komunizmu. Po doświadczeniu krótkiego okresu agonii przeżyła ona szybki rozwój. W okresie od 1999 do 2003 roku całkowity wzrost PKB Rosji wyniósł 29,9%. Standard życiowy jej mieszkańców znacznie się poprawił. Zachodnie kręgi biznesowe nie tylko zaczęły dyskutować o „rosyjskim fenomenie ekonomicznym”, ale rozpoczęły w tym

nowym, cieszącym się popytem regionie Rosji inwestowanie na wielką skalę. Ranking Rosji pośród najbardziej atrakcyjnych do inwestowania państw skoczył z miejsca siedemnastego w 2002 r. na ósme w 2003 roku, po raz pierwszy plasując ten kraj w pierwszej dziesiątce najbardziej popularnych państw świata pod względem atrakcyjności inwestowania.

Nawet Indie, kraj, który dla większości Chińczyków jest dotknięty ubóstwem i pełny konfliktów etnicznych, cieszy się znacznie przyspieszonym rozwojem i osiągnął tempo wzrostu ekonomicznego 7-8% rocznie od czasu reform ekonomicznych w 1991 r. Indie posiadają stosunkowo kompletny system prawny w dziedzinie ekonomii rynkowej, zdrowy system finansowy, dobrze rozwinięty system demokratyczny i stabilną mentalność społeczną. Międzynarodowa społeczność uznała Indie za kraj o wielkim potencjale rozwoju.

Z drugiej strony, KPCh jedynie angażuje się w ekonomiczne reformy bez politycznych reform. Fałszywy obraz ekonomii, która rozkwita, ale na krótką metę, powstrzymała naturalną „rewolucję systemu społecznego.” To właśnie ta niekompletna reforma jest tym, co spowodowało zwiększającą się nierównowagę w chińskim społeczeństwie i wyostrzyła konflikty społeczne. Finansowe zyski osiągnięte przez ludzi nie są chronione stabilnym systemem społecznym. Co więcej, w procesie prywatyzacji własności państwowej dzierżący władzę członkowie KPCh użyli swych pozycji, by napęłnić swe własne kieszenie.

KPCh raz za razem oszukuje rolników

KPCh oparła się na ludności wiejskiej, by zdobyć władzę. Mieszkańcy obszarów rolniczych na terenach kontrolowanych przez KPCh w początkowej fazie jej powstawania oddawali KPCh wszystko, co posiadali. Ale odkad KPCh zyskała kontrolę nad krajem, chłopci doświadczyli ciężkiej dyskryminacji.

Po utworzeniu przez KPCh rządu, ustanowiła on bardzo nierówny system – system rejestracji mieszkańców. System przymusowo sklasyfikował ludność na populację rolną i nierolną, tworząc niedorzeczną separację i przeciwstawienie w obrębie kraju. Chłopi nie posiadają ubezpieczenia zdrowotnego, zasiłku dla bezrobotnych, świadczeń emerytalnych i nie mogą zaciągać pożyczek w bankach. Chłopi są najbardziej zubożałą klasą w Chinach, ale również klasą dźwigającą najcięższe brzemie podatkowe. Chłopi muszą opłacać obowiązkowy zapomogowy fundusz oszczędnościowy, zapomogowy fundusz opieki publicznej, fundusz zarządzania administracyjnego, opłatę za dodatkową edukacją, opłatę za kontrolę urodzeń, opłatę za organizację i trening milicji, opłatę za budowę dróg na terenach wiejskich i opłatę rekompensaty za służbę wojskową. Po za tymi wszystkimi opłatami, muszą oni sprzedawać państwu część zebranego zboża po stałej cenie, jako obowiązkowy wymóg oraz płacić podatek rolniczy, podatek od ziemi, specjalny lokalny podatek od produkcji i podatek rzeźniczy, w połączeniu z licznymi innymi opłatami i podatkami. Co jest dużym kontrastem, populacja nie-rolnicza nie płaci tych opłat i podatków.

Na początku 2004 r. Premier Chin Wen Jiabao wydał „Dokument Nr 1” głoszący, że obszary wiejskie w Chinach doświadczają najtrudniejszego okresu od czasu rozpoczęcia reform ekonomicznych w 1978 r. Wielkość przychodu większości chłopów stanęła w miejscu, lub nawet zmniejszyła się. Stali się oni biedniejsi i różnica w wielkości przychodu pomiędzy mieszkańcami miejskimi i wiejskimi stale się powiększała.

Na farmie drzew we wschodniej prowincji Sichuan, wyższe władze przekazały 500 000 juanów (około 60,5 tys. dolarów amerykańskich) na projekt zalesiania. Władze farmy drzew najpierw włożyły 200 000 juanów do własnych kieszeni, a następnie przeznaczyły pozostałe 300 000 juanów na zalesianie. W miarę uszczuplania się pieniędzy w procesie przechodzenia przez kolejne szczeble administracji, na końcu bardzo mało zostawało dla miejscowych chłopów, którzy rzeczywiście wykonywali zalesianie. Rząd nie musiał się martwić o to, że chłopci odmówią pracy nad projektem z powodu niedostatecznych funduszy. Chłopi byli tak

zubożali, że wykonaliby pracę za bardzo małą kwotę pieniędzy. To jest jeden z powodów, dlaczego produkty wytworzone w Chinach są takie tanie.

Wykorzystywanie interesu ekonomicznego w celu wywierania nacisku na państwa zachodnie

Wielu ludzi wierzy, że handel z Chinami promuje prawa człowieka, wolność słowa i demokratyczne reformy w Chinach. Po ponad dziesięciu latach stało się jasne, że założenia te są jedynie pobożnym życzeniem. Porównanie zasad robienia biznesu w Chinach i na Zachodzie dostarcza prostych przykładów. Uczciwość i przejrzystość w zachodnich społeczeństwach została zastąpiona nepotyzmem, przekupstwem i sprzeniewierzeniem w Chinach. Wiele zachodnich korporacji stało się głównymi sprawcami dalszego rozjątżenia chińskiej korupcji. Niektóre firmy nawet pomogły KPCh ukryć incydenty pogwałcenia praw człowieka oraz prześladowania tegoż narodu.

KPCh zachowuje się jak mafia, grając w ekonomiczne karty zagranicznej dyplomacji. Czy chiński kontrakt na wyprodukowanie samolotów jest dany Francji, czy Stanom Zjednoczonym zależy od tego, który kraj siedzi cicho i milczy na temat łamania praw człowieka przez KPCh. Wielu zachodnich biznesmenów i polityków kieruje się ekonomicznymi zyskami z Chin i jest przez nie kontrolowanych. Pewne firmy z dziedziny technologii informatycznej z Północnej Ameryki dostarczyły KPCh wyspecjalizowanych produktów blokujących przepływ informacji w Internecie. Celem zdobycia dostępu na rynek chiński pewne zagraniczne strony internetowe zgodziły się ocenzurować i odfiltrować informacje, które nie podobały się KPCh.

Według danych z Chińskiego Ministerstwa Handlu przed końcem kwietnia 2004 r. Chiny ujrzały w sumie 990 miliardów dolarów amerykańskich inwestycji zagranicznych w różnego rodzaju kontraktach. Ogromna „transfuzja krwi” do ekonomii KPCh z zagranicznego kapitału jest nader widoczna. Aczkolwiek w procesie inwestowania zagraniczny kapitał nie udostępnił Chińczykom koncepcji demokracji, wolności i praw człowieka, jako podstawowych zasad. KPCh wyróżnia w swej propagandzie bezwarunkową współpracę zagranicznych inwestorów i zagranicznych rządów oraz pochlebstwo ze strony niektórych krajów. Posługując się powierzchownym rozkwitem ekonomicznym, dygnitarze KPCh stali się nadzwyczajnymi ekspertami od zmywy z przedsiębiorstwami, by podzielić bogactwo państwa i zablokować reformy polityczne.

III. Techniki prania mózgu KPCh: od „cynicznych” do „subtelnych”

Często słyszy się ludzi mówiących: „wiem, że w przeszłości KPCh kłamała zbyt często, ale tym razem mówi prawdę.” Jak na ironię, patrząc wstecz, jest to stwierdzenie powtarzane przez ludzi za każdym razem, kiedy KPCh dopuszczała się w przeszłości poważnych błędów. Odzwierciedla to umiejętność, jaką KPCh nabyła poprzez dekady używania kłamstw, by oszukać ludzi.

Ludzie rozwinęli w sobie pewien opór wobec bajek opowiadanych przez KPCh. Reakcją KPCh na to było fabrykowanie kłamstw oraz użycie propagandy w sposób bardziej subtelny i „profesjonalny.” Ewoluuując z propagandy w stylu sloganowym w przeszłości, kłamstwa KPCh stały się bardziej wyrafinowane i subtelne. Zwłaszcza w warunkach blokady informacyjnej, jaką KPCh wzniosła wokół Chin, wymyśla ona historyjki oparte na częściowych faktach, by wprowadzać w błąd społeczeństwo, co jest bardziej szkodliwe i zwinne niż bajki.

Chinascopie czasopismo w języku angielskim opublikowało w październiku 2004 r. artykuł analizujący przypadki, w których KPCh używa bardziej subtelnych środków w fabrykowaniu kłamstw celem ukrycia prawdy. Kiedy w 2003 r. wybuchła w Chinach kontynentalnych choroba SARS, świat zewnętrzny podejrzewał, że Chiny utaiły informację o epidemii, a mimo to, KPCh raz po raz odmawiała potwierdzenia tej informacji. By dowiedzieć się, czy KPCh była szczerą w swych raportach o SARS, autor artykułu przeczytał od początku kwietnia 2003 r. ponad 400 artykułów na temat SARS umieszczonych na stronie internetowej Xinhua.

Raporty te prezentują następującą historię: jak tylko pojawił się SARS, rząd na szczeblu centralnym i lokalnym zmobilizował ekspertów, by udzielić odpowiedniej pomocy leczniczej pacjentom, którzy po powrocie do zdrowia zostali zwolnieni ze szpitala. W odpowiedzi na sprawiające kłopoty podburzanie ludzi do gromadzenia towarów z zamiarem uniknięcia wychodzenia w przypadku rozszerzenia się choroby, rząd nie tracił ani chwili w powstrzymaniu pogłosek, czy podejmowaniu kroków, by powstrzymać ich rozpowszechnianie, tak by porządek społeczny był efektywnie zapewniony. Mimo, że bardzo mała liczba sił anty-chińskich bezpodstawnie podejrzewała rząd chiński o ukrywanie prawdy, większość krajów i ludzi nie wierzyła tym plotkom. W nadchodzących targach handlowych Guangzhou miała wziąć udział największa liczba przedsiębiorców z całego świata. Zagraniczni turyści potwierdzili, że można bezpiecznie podróżować do Chin. Zwłaszcza eksperci ze Światowej Organizacji Zdrowia (którzy zostali oszukani przez KPCh), oświadczyli publicznie, że rząd chiński działał zawnazę współpracując i podejmując odpowiednie środki w rozprawieniu się z SARS, tak że nie powinno być żadnych problemów. Eksperci udzielili więc prowincji Guangdong pozwolenia (po ponad 20 dniach opóźnienia) na inspekcję terenu.

Te ponad 400 artykułów na temat SARS dały autorowi wrażenie, że KPCh była szczerą przez te cztery miesiące, zachowywała się odpowiedzialnie, by chronić zdrowie ludzi i przekonała ich, że KPCh niczego nie ukrywa. Jednakże, dnia 20 kwietnia 2003 r. Biuro Informacji Rady Państwa ogłosiło na konferencji, że SARS rzeczywiście wybuchł w Chinach i tym samym pośrednio przyznał, że rząd ukrywał epidemię. Właśnie wtedy autor dojrzał prawdę i zrozumiał oszukańcze, nikczemne metody stosowane przez KPCh, które również „z czasem się udoskonaliły.”

Co do wyborów powszechnych w Tajwanie, KPCh używając tego samego subtelnego i „wyrafinowanego” podejścia sugerowała, że wybory prezydenckie doprowadzą do katastrofy – nagły wzrost liczby samobójstw, zawalenie się giełdy finansowej, wzrost przypadków „dziwnych chorób,” zaburzeń nerwowych, migracji mieszkańców wyspy, waśni rodzinnych, nieczułego podejścia po życia, załamanie się rynku, bezładnych strzelanin na ulicach, protestów i demonstracji, oblężenia budynku prezydenckiego, niepokoju społecznego, politycznej farsy, itd. KPCh codziennie wypełniała głowy mieszkańców Chin tymi pojęciami z zamiarem spowodowania, by ludzie uwierzyli, że wszystkie te nieszczęścia są zgubnymi skutkami wyborów, i że Chiny nigdy nie powinny przeprowadzać demokratycznych wyborów.

Co się tyczy Falun Gong, KPCh pokazała nawet wyższy poziom umiejętności preparowania kłamstw, obliczonych na zniszczenie reputacji Falun Gong. KPCh raz po raz przedstawiała zainscenizowane widowiska. Nic dziwnego, że tak wiele Chińczyków zostało wprowadzonych w błąd. Nikczemna propaganda KPCh jest tak zwodnicza, że ofiary chętnie wierzyły w kłamstwa i myślały, że mają prawdę na dłoni.

Propaganda KPCh piorąca mózg przez ostatnie dekady stawała się coraz bardziej wyrafinowana i subtelna w oszukiwaniu, co jest naturalnym przedłużeniem jej bezczelnej natury.

IV. Hipokryzja KPCh wobec praw człowieka

Od uzurpowania demokracji do zagarnięcia władzy, by udawać demokrację celem utrzymania despotycznych rządów

„W demokratycznym państwie suwerenność powinna leżeć w rękach ludu, co jest w zgodzie z zasadami nieba i ziemi. Jeśli państwo uważa się za demokratyczne, a jednak suwerenność nie spoczywa w gestii ludzi, to zdecydowanie nie jest to właściwa droga i może być jedynie postrzegana jako dewiacja, a naród ten nie jest narodem demokratycznym [...] jak mogłaby być możliwa demokracja bez zakończenia panowania Partii i bez przeprowadzenia wyborów powszechnych? Przywróćcie ludziom ludzkie prawa!”

Czy ten cytat brzmi, jak coś z artykułu napisanego przez „zagranicznych wrogów” z zamiarem uderzenia w KPCh? W rzeczywistości, oświadczenie to pochodzi z artykułu w *Xinhua Daily*, oficjalnej gazety KPCh z dnia 27 września 1945 r.

KPCh, która trąbiła o „powszechnych wyborach” i żądała „przywrócenia ludziom ludzkich praw,” traktuje „prawo wyborcze” jak tabu, odkąd przywłaszczyła sobie władzę. Ludzie, którzy powinni być „gospodarzami i właścicielami własnego państwa”, nie mają w ogóle żadnych praw do podejmowania własnych decyzji. Żadne słowa nie są w stanie opisać beczelnej natury KPCh i tego, czego uczyniła wobec swoich ludzi.

Jeśli wyobrażasz sobie, że to co się stało, to się już nie odstanie i kult zła KPCh, który rozkwitł na bazie mordowania ludzi oraz rządził narodem poprzez wpajanie kłamstw, sam się zreformuje, stanie się życzliwy i będzie chętny „przywrócić ludziom ludzkie prawa”, to jesteś w błędzie. Spójrzmy, co *People's Daily*, narzędzie propagandy KPCh miało do powiedzenia w dniu 23 listopada 2004 r., czyli 60 lat po opublikowaniu oświadczenia cytowanego powyżej: „solidna kontrola ideologii jest podstawowym ideologicznym i politycznym fundamentem utwierdzenia rządów Partii.”

Ostatnio KPCh zaproponowała tak zwane nowe „Zasady Trzech Nie”, [6] z których pierwsze to „Rozwój bez debat.” „Rozwój” jest fałszywy, ale „bez debat” podkreślone przez „jeden głos, jeden gmach” jest prawdziwym celem KPCh.

Kiedy znany korespondent CBS Mike Wallace zapytał w 2000 r. Jiang Zemina, czemu Chiny nie przeprowadziły powszechnych wyborów, Jiang odpowiedział: „stopień wykształcenia ludności chińskiej jest na to o wiele za niski.”

Jednakże, kiedy w dniu 25 lutego 1939 r. KPCh krzyczała w swojej *Xinhua Daily*: „oni (KMT) myślą, że polityka demokratyczna nie może być w Chinach obecnie zrealizowana, a jedynie za kilka lat. Mają nadzieję, że polityka demokratyczna powinna poczekać, aż poziom wiedzy i edukacji ludności Chin osiągnie poziom burżuazyjnych, demokratycznych państw w Europie i Ameryce [...] ale to właśnie w systemie demokratycznym będzie łatwiej edukować i szkolić ludzi.”

Pełna hipokryzji różnica pomiędzy tym, co *Xinhua* powiedziała w 1939 r. i tym, co Jiang Zemin powiedział w 2000 r. odzwierciedla prawdziwy obraz niegodziwej natury KPCh.

Po masakrze na placu Tiananmen w 1989 r. KPCh powróciła na światową arenę z godnym pogardy świadectwem praw człowieka. Historia dała szansę KPCh. Albo miała respektować swoich ludzi i prawdziwie poprawić przestrzeganie praw człowieka, albo kontynuować popełnianie nadużyć wewnątrz Chin, jednocześnie udając przed światem zewnętrznym respektowanie tych praw w celu uniknięcia międzynarodowego potępienia.

Na nieszczęście, trwając w swej despotycznej naturze, KPCh wybrała tą drugą drogę i to bez żadnego wahania. Zebrała ona razem i utrzymywała ogromną liczbę ludzi, którzy nie mieli żadnych skrupułów, aczkolwiek utalentowanych w dziedzinie nauki i religii, po czym konkretnie nakazała im publikować za granicą zwodniczą propagandę celem promowania

udawanej poprawy KPCh w odniesieniu do praw człowieka. Wykombinowała wachlarz złudnych praw, takich jak „prawo przetrwania,” lub prawo do schronienia i jedzenia. Argumentowano to w ten sposób: kiedy ludzie są głodni, czyż nie mają prawa mówić? Nawet jeśli głodni nie mogą mówić, czyż nie powinno być możliwe, by ci, którzy najedli się do syta, przemówili w imieniu głodnych? KPCh próbowała nawet oszukać Chińczyków i zachodnie demokracje poprzez rozgrywanie swoich gier w sprawach przestrzegania praw człowieka, posuwając się do krzykliwego twierdzenia, że „obecnie jest to najlepszy okres dla praw człowieka w Chinach.”

Artykuł 35 Chińskiej Konstytucji zastrzega, że obywatele Chińskiej Republiki Ludowej posiadają wolność słowa, publikacji, zgromadzeń, stowarzyszeń, protestów i demonstracji. KPCh po prostu bawi się w gierki słowne. Pod rządami KPCh niezliczone masy ludzi zostały pozbawione swych praw do wiary, słowa, publikacji, zgromadzeń i prawnej obrony. KPCh zarządziła nawet, że apele pewnych grup ludzi będą uważane za nielegalne. Więcej niż w jednym przypadku w 2004 r. pewne grupy obywateli złożyły podanie o demonstrację w Pekinie. Zamiast uzyskania zgody rząd zaarrestował tych aplikantów. Polityka „jednego państwa, dwóch systemów” odnośnie Hong Kongu zapewniona przez konstytucję KPCh jest również podstępem. KPCh mówi o Hong Kongu, że nie będzie tam zmian przez 50 lat, a mimo tego próbowała zmienić dwa systemy w jeden poprzez próbę wprowadzenia tyranizującej ustawy - Artykułu 23 Prawa Podstawowego i to zaledwie w pięć lat po ponownym przyłączeniu Hong Kongu do Chin.

Złowieszczy nowy manewr KPCh to użycie fałszywej „relaksacji mowy”, by przykryć rozmiar swej masywnej kontroli i sterowania. Chińczycy wydają się teraz wypowiadać swe zdanie z większą wolnością, a poza tym Internet pozwolił na szybszy obieg informacji. KPCh więc twierdzi, że teraz zezwoliła na wolność słowa i całkiem spora liczba ludzi dała się na to nabrać. To fałszywy obraz. To nie tak, że KPCh stała się dobroczynna; raczej KPCh nie może zahamować rozwoju społecznego i postępu technologicznego. Spójrzmy na rolę, jaką KPCh odgrywa w sprawie Internetu: blokuje ona strony internetowe, filtruje informacje, monitoruje czaty, kontroluje e-maile i aresztuje użytkowników sieci. Wszystko, co robi jest wsteczne w swej naturze. Dzisiaj przy pomocy pewnych kapitalistów, którzy nie zwracają uwagi na kwestię przestrzegania praw człowieka, ani na sumienie, policja KPCh została wyposażona w urządzenia supernowoczesnej technologii, za pomocą których jest w stanie monitorować z radiowozu każdy ruch użytkownika sieci. Kiedy spojrzymy na degenerację KPCh - popełnianie złych czynów w świetle dziennym - w kontekście globalnego ruchu ku wolności demokratycznej, jak możemy oczekiwać, że uczyni ona jakkolwiek postęp odnośnie praw człowieka? KPCh sama to wszystko powiedziała: „Rozluźnienie na zewnątrz, ale zaciskanie wewnątrz”. Bezwzględna natura KPCh nigdy się nie zmieniła.

By stworzyć dobry wizerunek samej siebie przed Komisją Praw Człowieka ONZ, w 2004 r. KPCh wyreżyserowała szereg pokazówek, surowo karząc tych, którzy łamią prawa człowieka. Jednakże, wydarzenia te były przeznaczone jedynie dla widzów zagranicznych i nie miały żadnego znaczenia. To dlatego, że w Chinach największym oprawcą praw człowieka jest sama KPCh, jak również jej były sekretarz generalny Jiang Zemin, były sekretarz Komisji Politycznej i Sądowniczej Luo Gan, minister Zhou Yongkang i wiceminister Liu Jing z Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. Ich pokazy karania winnych łamania praw człowieka są podobne do złodzieja, który sam krzyczy: „łapcie złodzieja!”

Można zauważyć tu analogię do seryjnego gwałciciela, który ukrywając się przed społeczeństwem, zwykle atakował dziesięć dziewcząt dziennie. Ale zbyt dużo ludzi kręci się dookoła, więc na oczach tłumu atakuje tylko jedną dziewczynkę. Czy można powiedzieć, że gwałciciel zmienił się na lepsze? Jego przejście od atakowania w ukryciu do publicznego gwałcenia dowodzi jedynie, że gwałciciel jest jeszcze bardziej podły i bezwstydnym, niż

poprzednio. Natura seryjnego gwałciciela nie zmieniła się ani trochę. Co się zmieniło, to fakt, że nie jest mu już tak łatwo popełniać zbrodnie.

KPCh jest jak seryjny gwałciciel. Dyktatorska natura KPCh i jej instynktowny strach przed utraceniem władzy oznacza, że nie będzie ona respektować praw człowieka. Wartość wysiłków na wykorzystanie ludzi, materiałów i środków finansowych użytych do zamaskowania łamania praw człowieka daleko przekroczyły wysiłki w kierunku prawdziwej poprawy praw człowieka. Oddawanie się KPCh swawolnym masakrom i prześladowaniom na terenie całych Chin stało się największym nieszczęściem chińskiego narodu.

Strojenie się do popełniania złych czynów przy jednoczesnym zasłanianiu się „prawem”

Celem ochrony zysków grup specjalnego zainteresowania, KPCh z jednej strony wyeliminowała swoją poprzednią fasadę i całkowicie opuściła robotników, chłopów i ludność, natomiast z drugiej strony rozwinęła swe zwodnicze i nikczemne środki w miarę, jak coraz więcej przypadków łamania praw człowieka przez KPCh zostało zdemaskowanych wobec społeczności międzynarodowej. KPCh użyła popularnego słownictwa jak „rządy prawa”, „rynek”, „dla ludu”, i „reforma”, by zmylić ludzi. KPCh nie może zmienić swej niegodziwej natury, nawet jeśli przebiera się w „garnitur zachodniego stylu”. Taki obraz jest jeszcze bardziej zwodniczy, niż KPCh w „kostiumie Mao.” W *Folwarku zwierzęcym* George'a Orwella (opublikowanym w 1945 r.) świnię nauczyły się stać i chodzić na dwóch nogach. Nowo nabyta umiejętność nadała świniom nowy wygląd, ale nie zmieniła ich świńskiej natury.

A. Wydawanie ustaw i rozporządzeń naruszających konstytucję Chin

Ustawy i rozporządzenia naruszające konstytucję są przekazywane do personelu różnych szczebli w celu wprowadzenia ich w życie, jako „podstawy prawne”, by hamować ludzkie wysiłki do zaniechania prześladowań, odzyskania wolności i podtrzymywania praw człowieka.

B. Załatwianie niepolitycznych problemów politycznymi środkami

Zwykły problem społeczny zostanie wyniesiony do wysokości „współzawodnictwa z Partią o masy”, „doprowadzania do upadku Partii i państwu”, „zamieszania” oraz „wrogich sił.” Kwestie niepolityczne zostają celowo upolitycznione tak, by KPCh mogła użyć politycznych ruchów jako narzędzia propagandy, by wzniecić nienawiść ludu.

C. Rozwiązywanie kwestii politycznych podstępными metodami

Ostatnim manewrem KPCh nakierowanym na atakowanie pro-demokratycznych obywateli i niezależnie myślących intelektualistów jest zastawianie na nich pułapek w celu zaarrestowania ich. Typowe pułapki to m.in. fałszywe oskarżenia o przestępstwa cywilne, takie jak prostytutka, czy uchylanie się od płacenia podatków. Osoby atakujące starają się nie rzucać w oczy, by uniknąć potępienia przez zewnętrzne grupy. Te przestępstwa, które są wystarczające, by zrujnować reputację oskarżonych, są również użyte do publicznego upokarzania ofiar.

Jedyną zmianą w bezwzględnej naturze KPCh, jeśli taka nastąpiła, jest to, że stała się jeszcze bardziej haniebna i nieludzka.

KPCh czyni ponad miliard ludzi zakładnikami swej wypaczonej logiki

Wyobraź sobie, że rozwiąży zbrodniarz włamał się do domu i zgwałcił dziewczynkę. Na procesie zbrodniarz ten broni się argumentując tym, że nie zabił ofiary, tylko ją zgwałcił. Dlatego, że zabicie jest gorsze od gwałtu, przekonuje, że jest niewinny i powinien zostać natychmiast wypuszczony. Twierdzi, że ludzie powinni go również chwalić za to, że nie zabił, a jedynie zgwałcił.

Logika ta brzmi absurdalnie. Jednakże logika KPCh w obronie swego czynu masakry na placu Tiananmen w dniu 4 czerwca 1989 r. jest dokładnie taka sama, jak ta wspomnianego wyżej zbrodniarza. KPCh uzasadniała, że „stłumienie wystąpień studentów” pomogło uniknąć potencjalnego „nieporządku wewnętrznego” w Chinach. Zapobieżenie „nieporządkowi wewnętrznemu” tym samym usprawiedliwiło stłumienie wystąpień studentów.

„Gwałt czy zabójstwo, które jest lepsze?” Zbrodniarz zadający takie pytanie sędziemu na rozprawie daje świadectwo temu, jak bardzo jest bezczelny. Podobnie w kwestii masakry na placu Tiananmen KPCh i jej wspólnicy nie rozważali nawet, czy są winni zabójstwa. W zamian, zapytali społeczeństwo o to, co jest lepsze – „stłumienie studentów, czy nieporządek wewnętrzny mogący doprowadzić do wojny domowej?”

KPCh sprawuje kontrolę nad całą machiną państwową i wszelkimi środkami propagandy. Innymi słowy, 1,3 miliarda Chińczyków przetrzymywanych jest jako zakładnicy KPCh. Z 1,3 miliardem zakładników w ręku, KPCh zawsze będzie wmawiała swą „teorię zakładnika”, że jeśli nie stłumi ona pewnej grupy ludzi, cały naród popadnie w zamieszanie lub nieszczęście. Używając tego jako wymówki, KPCh mogła tłamsić jakąkolwiek osobę lub grupę wedle swojego upodobania, a tłumienie i tak zawsze można było usprawiedliwić. Dostarczając tak fałszywych argumentów i złudnego rozumowania, czy istnieje na świecie jakkolwiek bardziej bezczelny zbrodniarz niż KPCh?

Historia kija i marchewki – od obdarzania „wolnością” do wzrostu tłamszenia

Wielu Chińczyków czuje, że może obecnie cieszyć się większą „wolnością” niż przedtem, tak więc Chińczycy żywią nadzieję, że w przyszłości KPCh poprawi się. W istocie rzeczy, stopień wolności „nadanej” ludziom zależy od poczucia kryzysu KPCh. KPCh zrobiłaby wszystko, by utrzymać zbiorowy interes Partii, włączając ofiarowanie ludziom tak zwanej demokracji, wolności, czy praw człowieka.

Jednakże, pod przewodnictwem KPCh tak zwana „wolność” nadana przez KPCh nie była chroniona przez żadne ustawodawstwo. Taka „wolność” jest zaledwie narzędziem oszukiwania i kontrolowania ludzi wobec międzynarodowego trendu w kierunku demokracji. Sednem sprawy jest to, że „wolność” jest w nie dającym się pogodzić konflikcie z dyktaturą KPCh. Jak tylko konflikt ten przekroczy poziom tolerancji KPCh, KPCh może odebrać natychmiast wszelką „wolność.” W historii KPCh było kilka okresów, podczas których występowała względna wolność słowa i po każdym z tych okresów następował okres ścisłej kontroli. Ten cykliczny wzór występuje poprzez całą historię KPCh, demonstrując niegodziwą naturę KPCh.

W dzisiejszej erze Internetu, jeśli odwiedzisz oficjalną stronę internetową KPCh *Xinhua* lub *People's Daily*, rzeczywiście znajdziesz tam całkiem sporo raportów zawierających negatywne informacje o Chinach. Po pierwsze, to dlatego, że obecnie jest zbyt wiele złych wieści szybko roznoszących się w Chinach i agencje informacyjne muszą donosić o tych historiach, by pozostać wiarygodnymi. Po drugie, punkt widzenia tych raportów jest w zgodzie z interesem KPCh, to jest, że „drugorzędna krytyka bardzo pomaga.” Raporty zawsze przypisują przyczynę złych wieści pewnym osobom, nie mających nic wspólnego z Partią, jednocześnie przypisując przywódcom KPCh wszelkie działania, zmierzające do rozwiązania problemu. KPCh zżęcznie kontroluje, o czym donosić, a o czym nie, jak wiele podawać do

wiadomości i czy donosić o tym przez chińskie media, czy kontrolowane przez KPCh media zagraniczne.

KPCh jest biegła w manipulowaniu złymi wiadomościami, tak by osiągnąć pożądany rezultat zdobycia ludzkich serc. Wielu młodych ludzi w Chinach czuje, że KPCh oferuje obecnie całkiem dobry stopień wolności słowa, tak więc żywi nadzieję na przyszłość i jest wdzięcznym KPCh. Są oni ofiarami „wyrafinowanej” strategii niegodziwych, kontrolowanych przez państwo mediów. Co więcej, tworząc chaotyczną sytuację w chińskim społeczeństwie i podkreślając to w mediach, KPCh może przekonać ludzi, że jedynie KPCh może kontrolować tak chaotyczne społeczeństwo i przez to może manipulować ludźmi, by popierali rządy KPCh.

Dlatego nie powinniśmy myśleć błędnie, że KPCh sama się zmieniła, nawet jeśli widzimy pewne oznaki poprawy przestrzegania praw człowieka. W historii, kiedy KPCh walczyła o obalenie rządu KMT, udawała, że walczy o demokrację dla narodu. Nikczemna natura KPCh jest taka, że nie można wierzyć żadnej obietnicy przez niej złożonej.

V. Aspekty pozbawionej skrupułów natury KPCh

Wyprzedawanie ojczystej ziemi z próżności i zdradzanie państwa w imię jedności narodowej

Przez kilka ostatnich dekad sloganami propagandowymi KPCh były: „Musimy wyzwolić Tajwan” i „Zjednoczyć Tajwan”. Korzystając z tej propagandy, KPCh stwarzała wrażenie, że jest nacjonalistyczna i patriotyczna. Czy KPCh rzeczywiście troszczy się o integralność terytorium państwa? Ani trochę. Tajwan był zaledwie historycznym problemem spowodowanym walką pomiędzy KPCh a KMT i był środkiem wykorzystywanym przez KPCh do uderzania w swych oponentów i zdobywania poparcia ludzi.

We wczesnych dniach kiedy KPCh założyła „Związek Chiński” podczas rządów KMT, Artykuł 14 jej konstytucji głosił, że „każda grupa etniczna lub prowincja wewnątrz Chin może ubiegać się o niepodległość.” Ażeby być w zgodzie ze Związkiem Radzieckim, slogan KPCh brzmiał wtedy „Chronić Sowietów.” Podczas wojny chińsko-japońskiej, nadrzędnym celem KPCh było wykorzystanie okazji do spotęgowania swojej siły, a nie walka przeciwko japońskim najeźdźcom. W 1945 r. radziecka Armia Czerwona wkroczyła do północno-wschodnich Chin rabując, mordując i gwałcąc, ale KPCh nie wydała z siebie nawet słowa sprzeciwu. Podobnie, kiedy Związek Radziecki poparł Mongolię Zewnętrzną, by stała się niezależna od Chin, KPCh ponownie milczała.

Pod koniec 1999 r. KPCh i Rosja podpisały Chińsko-Rosyjski Układ o Inspekcji Granic, w którym KPCh zaakceptowała wszystkie nierówne układy pomiędzy Dynastią Qing i Rosją zawarte ponad 100 lat temu i wyprzedła Rosji ponad milion kilometrów kwadratowych ziemi; obszar tak duży jak kilka tuzinów Tajwanów. W 2004 KPCh i Rosja podpisały Chińsko-Rosyjski Układ Uzupełniający o Wschodniej Granicy, wobec czego połowa obszaru wyspy Heixiazi w prowincji Heilongjiang ponownie utraciła niepodległość na korzyść Rosji.

Odnośnie innych kwestii granicznych, takich jak wyspy Nansha i wyspy Diaoyu, KPCh wcale nie obchodziły te kwestie, gdyż nie uderzały one w kontrolę władzy przez KPCh. KPCh trąbiła na temat „Zjednoczenia Tajwanu,” co zaledwie było zasłoną dymną i określną drogą do wzbudzenia ślepego patriotyzmu i odciążenia uwagi publicznej od konfliktów domowych.

Polityczni łajdacy bez żadnych zahamowań moralnych

Rząd powinien być zawsze monitorowany. W krajach demokratycznych separacja władzy oraz wolność słowa i prasy to dobry mechanizm nadzoru. Wierzenia religijne dostarczają dodatkowo moralnej powściągliwości.

KPCh promuje ateizm, stąd nie istnieje żadna boska siła do moralnego okiełznania jej zachowań. KPCh jest dyktaturą, stąd nie istnieje żadne prawo ograniczające ją politycznie. W rezultacie, KPCh jest całkowicie beztroska i bez zahamowań, kiedy daje pokaz swej tyranicznej i nikczemnej natury. Co KPCh mówi ludziom o tym, kto ją będzie kontrolować? „KPCh kontroluje się sama!” Sloganu tego KPCh używała przez dekady do oszukiwania ludzi. We wczesnych czasach nazywało się to „samokrytyką,” później „samo-nadzorem” i „samoulepszeniem przywództwa Partii,” a ostatnio „samo-podwyższaniem zdolności Partii do rządzenia.” KPCh podkreśla posiadaną przez nią nadzwyczajną zdolność do tak zwanej „samo-poprawy.” KPCh nie tylko mówi o tym, ale w rzeczywistości podejmuje akcje, jak ustanowienie „Centralnego Komitetu Inspekcji Dyscyplinarnej” i „Biura Apelowego” itp. Organizacje te są jedynie ładnymi, ale bezużytecznymi „wazonami na kwiaty”, które wprowadzają ludzi w błąd i czynią zamieszanie.

Bez moralnych i prawnych ograniczeń „samo-poprawa” KPCh równa się tradycyjnemu chińskiemu powiedzeniu „demony wyłaniające się z własnego serca.” Jest to jedynie wymówką stosowaną przez KPCh do uniknięcia zewnętrznego nadzoru i odmowy zniesienia zakazu wolnej prasy i wolnych partii politycznych. Polityczni łajdacy używają tego jedynie jako sztuczki do oszukiwania ludzi oraz ochrony władzy KPCh i interesów grup trzymających władzę.

KPCh jest ekspertem od intryg politycznych. „Dyktatura Demokracji Ludowej”, „Centralizm Demokratyczny”, „Polityczna Konsultacja” i tak dalej, to są wszystko intrygi pełne oszustw. Poza częścią dyktatorską, wszystko to kłamstwa.

Stosowanie spisków - od udawanego oporu przeciwko Japonii do fałszywego przeciwstawiania się terroryzmowi

KPCh zawsze twierdziła, że poprowadziła naród chiński do pokonania japońskich najeźdźców. Jednakże, obfite archiwa historyczne ukazują, że KPCh celowo unikała bitew w wojnie chińsko-japońskiej. KPCh jedynie przeszkadzała wysiłkom anty-japońskim, wykorzystując zaangażowanie KMT w wojnę do zwiększenia własnej władzy.

Jedynie ważne bitwy, w których wzięła udział KPCh, to „Bitwa pod Przesmykiem Pingxing” i „Bitwa Stu Pułków”. W „Bitwie pod Przesmykiem Pingxing” KPCh wcale nie była przywódcą, czy dominującą siłą, która brała udział w tej bitwie i dowodziła nią. Przeciwnie, wojska KPCh zaledwie zastawiły zasadzkę na japońskie oddziały zaopatrzenia. Jeśli chodzi o „Bitwę Stu Pułków”, to wewnątrz KPCh wierzy się, że udział w tej bitwie pogwałcił strategiczną politykę centralnej Partii. Po tych dwóch bitwach Mao i jego armia KPCh nie brali już udziału w żadnej poważnej bitwie, ani nie wydali żadnych bohaterów wojny chińsko-japońskiej, jak Dong Cunrui podczas wojny w 1948 r. z KMT i Huang Jiguang podczas wojny koreańskiej. Jedynie mała liczba wysokiej rangi dowódców wojskowych KPCh poległa na anty-japońskim polu bitwy. Po dziś dzień KPCh nie może nawet opublikować liczby poległych w czasie wojny chińsko-japońskiej, ani nie można odnaleźć zbyt wielu pomników na obszernych terenach Chin wzniesionych ku pamięci bohaterów KPCh z czasów wojny chińsko-japońskiej.

Wówczas KPCh ustanowiła „Rząd Regionu Granicznego” w prowincjach Shaanxi, Gansu i Ningxia, z dala od frontu wojny. Używając dzisiejszej nomenklatury, KPCh wprowadziła wewnątrz Chin zasadę „jeden kraj, dwa systemy” lub system „dwóch Chin”. Pomimo, że

przywódcom KPCh nie brakowało pasji do przeciwstawienia się Japończykom, wysokiej rangi urzędnicy KPCh nie mieli szczerych zamiarów walczyć w wojnie chińsko-japońskiej. Przeciwnie, podjęli wszelkie środki, by chronić swe siły i użyli wojny, jako okazji do wzmocnienia siebie. Kiedy Chiny i Japonia na nowo podjęły stosunki dyplomatyczne w 1972 r. Mao Zedong ujawnił rąbek tajemnicy japońskiemu premierowi Kakuei Tanaka, że KPCh musi podziękować Japonii, gdyż bez wojny chińsko-japońskiej KPCh nie zdobyłaby władzy w Chinach.

Powyżej umieszczona jest prawda odnośnie fałszywych twierdzeń KPCh, że poprowadziła ona naród chiński do przetrwania ośmioletniej wojny przeciw Japończykom i ostatecznie zwyciężyła.

Ponad pół wieku później wraz z atakami terrorystycznymi w dniu 11 września w Stanach Zjednoczonych, wysiłek anty-terrorystyczny stał się centrum światowej uwagi. KPCh ponownie użyła oszukańczych strategii podobnych do tych użytych podczas wojny chińsko-japońskiej. Używając anty-terroryzmu jako pretekstu, KPCh określiła wielu wyznawców religijnych, dysydentów i grupy zaangażowane w etniczne i terytorialne konflikty, mianem terrorystów. Pod płaszczykiem międzynarodowych wysiłków anty-terrorystycznych, KPCh rozpoczęła brutalne represje.

Dnia 27 września 2004 r. agencja informacyjna Xinhua cytowała gazetę Xinjing mówiąc, że Pekin musi ustanowić pierwsze anty-terrorystyczne biuro we wszystkich prowincjach i miastach w Chinach. Pewne zagraniczne media pro-KPCh doniosły nawet w nagłówkach, że „Biuro 610 dołączyło do wysiłków anty-terrorystycznych,” („Biuro 610” jest siecią rządowych agencji powołanych specjalnie do prześladowania praktykujących Falun Gong), twierdząc, że anty-terrorystyczne biuro skupi się na atakowaniu „organizacji terrorystycznych,” z Falun Gong włącznie.

KPCh przykleja etykietę „terrorystów” ludziom, którzy nie dzierżą żadnej broni, nie odpowiadają tym samym, kiedy są bici, czy oczerniani i którzy pokojowo apelują o prawo do własnych przekonań. Wykorzystując anty-terrorystyczny klimat, KPCh zmobilizowała „specjalne siły anty-terrorystyczne”, uzbrojone po zęby, do przeprowadzenia szybkiej represji wobec tej bezbronnej grupy pokojowo nastawionych ludzi. Co więcej, KPCh użyła anty-terrorystycznej wymówki do uniknięcia międzynarodowej uwagi i potępienia prześladowań Falun Gong. Rodzaj oszukaństwa używany dzisiaj nie różni się niczym od tego stosowanego przez KPCh podczas wojny chińsko-japońskiej. Nadużycie przez KPCh anty-terroryzmu przyczyniło się do nadania złej famy ważnym, międzynarodowym operacjom.

Przesadne wyrażanie zgody i udawanie szczerości, aczkolwiek ukryte przeciwstawianie się

KPCh nie wierzy w swe własne doktryny, ale zmusza innych, by w nie wierzyli. Jest to jedna z najbardziej podstępnych metod użytych przez nikczemny kult KPCh. KPCh wie, że jej doktryny są fałszywe, i że idea socjalizmu jest nieprawdziwa. KPCh nie wierzy w te doktryny, ale zmusza ludzi do wierzenia w nie. Prześladowuje ludzi, którzy nie wierzą w nie. KPCh w sposób najbardziej absurdalny i bezwstydnym wpisała tak przewrotną ideologię w konstytucję, jako fundament państwa chińskiego.

W prawdziwym życiu występuje ciekawy fenomen. Podczas walki o władzę na chińskiej arenie politycznej wielu wysokiej rangi urzędników traci swe pozycje z powodu korupcji. Ale są to ci sami ludzie, którzy na publicznych spotkaniach promują szczerłość i bezinteresowność, podczas gdy za kulisami angażują się w przekupstwo, korupcję i inne dekadenskie działalności. Wielu tak zwanych „sług ludu” stoczyło się w ten sposób, włącznie z Li Jiating - byłym gubernatorem prowincji Yunnan, Liu Fangren - sekretarzem Partii prowincji Guizhou, Chen Weigao - sekretarzem Partii prowincji Hebei, Tian Fengshan - ministrem ziemi i

bogactw naturalnych oraz Wang Huaizhong - zastępcą gubernatora prowincji Anhui. Jednakże, jeśli przeanalizuje się ich wypowiedzi, okaże się, że bez wyjątku popierali oni anty-korupcyjne kampanie i raz po raz wzywali swych podwładnych do uczciwego zachowywania się, gdy sami sprzeniewierzali fundusze i przyjmowali łapówki.

Mimo, że KPCh promowała wiele wzorowych kadr i często przyciągała pewnych idealistów i ambitnych ludzi do wstąpienia do Partii celem poprawienia jej wizerunku, to świat widzi, do jak żalosnego stopnia upadają normy moralne w Chinach. Dlaczego propaganda KPCh o „duchowej cywilizacji” nie zdołała tego poprawić?

W istocie rzeczy przywódcy Partii Komunistycznej przekazywali puste słowa, kiedy publicznie ogłaszali „komunistyczną jakość moralną”, czy slogan „służba ludziom”. Brak spójności pomiędzy czynami i słowami przywódców komunistycznych może być prześledzony i potwierdzony w historii, aż do czasów ich ojca założyciela - Karola Marksa. Marks miał niesłubnego syna. Lenin zaraził się syfilisem od prostytutek. Stalin został pozwany za zmuszanie piosenkarki do stosunku płciowego. Mao Zedong oddawał się rozpuście. Jiang Zemin pochodzi z pozamałżeńskiego łoża. Rumuński przywódca komunistyczny Ceausescu uczynił całą swoją rodzinę ekstrawagancko bogatą. Kubański przywódca komunistyczny Castro zgromadził setki milionów dolarów w zagranicznych bankach. Demoniczny zabójca z Północnej Korei Kim II Song i jego dzieci wiodą dekadenskie i marnotrawne życie.

W codziennym życiu zwykli obywatele Chin czują obrzydzenie do pustych sesji studiowania politycznego. W coraz większym stopniu stają się podejrzliwi w stosunku do kwestii politycznych, odkąd wszyscy wiedzą, że są one oszukańczymi gierkami. Ale nikt, ani mówcy, ani słuchacz na tych politycznych spotkaniach, nie wypowiedzą się otwarcie o tym oszukaństwie. Jest to jawny sekret. Ludzie nazywają ten fenomen „szczerym udawaniem”. Wysoko brzmiące zamiary KPCh, czy to „Trzech Reprezentacji” kilka lat temu, czy późniejsze „poprawianie zdolności rządu”, czy dzisiejsze „trzy serca” – „ocieplenie, stabilizacja, i zdobywanie ludzkich serc” - to wszystko nonsensy. Która partia rządząca nie reprezentowałaby dobra ludu? Która partia nie troszczyłaby się o zdolność do rządzenia? Która partia rządząca nie walczyłaby o zdobycie ludzkich serc? Każda partia, która nie zwracałaby uwagi na te kwestie, zostałaby wkrótce usunięta ze sceny politycznej. Ale KPCh traktuje te nieużyteczne slogany, jako skomplikowane, głębokie teorie i wymaga od całego kraju studiowania ich.

Gdy udawanie zostało ukształtowane w ponad miliardzie ludzkich zachowań i nawyków oraz w kulturze Partii, społeczeństwo wypełniło się fałszem, pretensjonalnością i bezmyślnością. Gdy brakuje szczerości i zaufania, społeczeństwo pogrąża się w kryzysie. Dlaczego KPCh czyniła w ten sposób? W przeszłości służyło to jej ideologii, a teraz odbywa się do dla jej korzyści. Członkowie KPCh wiedzą, że udają, ale i tak udają. Gdyby KPCh nie promowała takich sloganów i formalności, nie mogłaby znęcać się nad ludźmi. Nie mogłaby zmusić ludzi do podążania za nią i obawiania się jej.

Wyrzekanie się sumienia i poświęcanie sprawiedliwości dla interesów Partii

W książce *O rozwoju moralnym Partii Komunistycznej* Liu Shaoqi [8] tłumaczył zwłaszcza potrzebę „członków Partii do podciągania ich indywidualnych interesów do interesu Partii.” Pośród członków KPCh nigdy nie brakowało prawych ludzi troszczących się o kraj i jego ludzi, ani nie brakowało szczerych i prawych urzędników, którzy prawdziwie służyli ludowi. Ale w maszynie interesów własnych KPCh urzędnicy ci nie mogą przetrwać. Pod stałym naciskiem „podporządkowania natury ludzkiej naturze Partii” często nie potrafili sobie z tym poradzić, ryzykując usunięciem ze swych stanowisk, albo co gorsze, ulegali korupcji.

Naród chiński osobiście doświadczył i odczuł do głębi brutalność reżimu KPCh i wykształcił w sobie głęboki strach przed przemocą KPCh. Dlatego, ludzie nie wazą się popierać sprawiedliwości i już więcej nie wierzą w boskie prawa. Najpierw sami ulegli władzy KPCh. Stopniowo stali się nieczuli i przestali się troszczyć o problemy nie dotyczące ich samych. Nawet logika ich myślenia została świadomie ukształtowana, by ulec KPCh. Jest to rezultatem mafijnej natury KPCh.

Patriotyzm - jako pilna, ogólnokrajowa mobilizacja

KPCh używa sloganów „patriotyzm” i „nacjonalizm” jako osłody do podburzania ludności. Nie są to jedynie hasła przewodnie, ale również często rozkazy i czasowe strategie próbne. Po przeczytaniu nacjonalistycznej propagandy w zagranicznych wydaniach *People's Daily* niektórzy Chińczycy przebywający za granicą, którzy przez dekady nie odważyli się powrócić do Chin, mogą stać się bardziej nacjonalistyczni, niż Chińczycy żyjący w Chinach. Chińczycy, którzy nie mają odwagi powiedzieć „nie” jakiegokolwiek polityce KPCh, stali się zuchwali na tyle, by szturmować ambasady i konsulaty Stanów Zjednoczonych na terenie Chin, rzucać jajkami i kamieniami oraz podpalać samochody i flagi Stanów Zjednoczonych, wszystko pod otoczką „patriotyzmu.”

Partia komunistyczna zdecydowała, że kiedykolwiek napotyka na poważną kwestię, która wymaga posłuszeństwa ludzi, używa ona „patriotyzmu” i „nacjonalizmu”, by w krótkim czasie zmobilizować ludzi. We wszystkich przypadkach, włączając kwestie związane z Tajwanem, Hong Kongiem, Falun Gong, zderzeniem samolotu szpiegowskiego Stanów Zjednoczonych i chińskiego myśliwca odrzutowego, KPCh użyła połączonej metody terroru silnego nacisku i zbiorowego prania mózgu, doprowadzając ludzi do stanu wojenniczego nastawienia umysłu. Ta metoda jest podobna do tych używanych przez niemieckich faszystów.

Poprzez blokowanie wszystkich innych informacji, pranie mózgu KPCh jest niesłychanie skuteczne. Chociaż Chińczycy nie lubią KPCh, wszyscy myślą w wypaczony sposób wpojony im przez KPCh. Na przykład, podczas kierowanej przez Stany Zjednoczone wojny w Iraku, wiele osób poruszonych jest oglądaniem codziennych analiz na CCTV [9]. Mają silne poczucie nienawiści, zemsty i żądzy walki, a jednocześnie przeklinają kolejną wojnę.

Bezwstydność - przedkładanie Partii ponad państwem i zmuszanie ludzi do postrzegania wroga za ich ojca

Jedną z fraz, którą KPCh często używa do zastraszania ludzi, to „wymarcie Partii i kraju”, umieszczając tym samym Partię przed krajem. Podstawowa zasada w Chinach brzmi: „nie byłoby nowych Chin bez KPCh.” Od dzieciństwa ludzie edukowani są, by „słuchać Partii” i „zachowywać się jak dobre dzieci Partii.” Wyśpiewują pochwały na cześć Partii: „Uważam partię za własną matkę”, „O Partio, moja droga matko”, „Zbawienna łaska Partii jest głębsza niż ocean”, „Miłość do mego ojca i matki nie może przewyższyć miłości do Partii”. [10] Poszliby „walczyć gdziekolwiek Partia wskaże”. Kiedy rząd ofiarował pomoc na wypadek klęski, ludzie poszliby „dziękować Partii i rządowi” - najpierw Partii, a później rządowi. Wojskowy slogan głosi „Partia rozkazuje karabinom.” Nawet kiedy chińscy eksperci próbowali zaprojektować mundury dla sędziów, umieścili cztery złote guziki na stójce kołnierza munduru. Guziki uszeregowane są z góry do dołu symbolizując Partię, lud, prawo i kraj. Wskazuje to, że nawet jeśli jesteś sędzią, Partia zawsze będzie w pozycji ponad prawem, krajem i ludem.

Partia stała się nadrzędna w Chinach, a kraj odwrotnie, stał się podwładnym Partii. Państwo istnieje dla Partii, a Partię uważa się za ucieleśnienie ludzi i symbol państwa. Miłość

do Partii, przywódców Partii i kraju została razem wymieszana, co jest podstawowym powodem, dlaczego patriotyzm w Chinach został tak wypaczony.

Pod subtelnym, acz silnym wpływem edukacji i propagandy KPCh, wielu ludzi, członków Partii lub pozostałych, zaczęło mylić Partię z państwem, czy są tego świadomi, czy nie. Zaczęli akceptować, że „interes Partii” jest ważniejszy od wszystkiego innego i popierać, że „interes Partii równa się interesowi ludu i kraju.” Wynik tej indoktrynacji przez KPCh stworzył środowisko dla Partii, by zdradzić narodowe interesy.

Zabawa w „naprawę krzywd” i przemianowywanie zbrodniarzy w „wielkich zasłużonych”

KPCh popełniła w historii wiele błędów. Ale zawsze obwiniała za to poszczególne osoby lub grupy poprzez „naprawę krzywd i rehabilitację.” To nie tylko czyniło ofiary głęboko wdzięcznymi wobec KPCh, ale również pozwoliło KPCh całkowicie uniknąć jakiejkolwiek odpowiedzialności za zbrodnicze czyny. KPCh mówi o sobie, że „nie tylko nie boi się popełniać błędów, ale jest również dobra w naprawianiu ich” [11] i stało się to magicznym napojem KPCh, za pomocą którego raz po raz ucieka przed odpowiedzialnością. Przez to KPCh na zawsze pozostaje „wielka, wspaniała i poprawna.”

Może pewnego dnia KPCh postanowi naprawić zadaną krzywdę podczas masakry na placu Tiananmen i przywrócić reputację Falun Gong. Ale to są zaledwie makiaweliczne taktyki, których KPCh używa w desperackiej próbie przedłużenia swego konającego żywota. KPCh nigdy nie będzie miała odwagi, by zastanowić się nad sobą i odsłonić swe własne zbrodnie, lub by zapłacić za swe własne grzechy.

VI. KPCh manifestuje nikczemną naturę używając terroryzmu państwowego w swoich wysiłkach do wyeliminowania „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”

Oszustwo „Samo-podpalenia na placu Tiananmen” zainscenizowane przez kult KPCh, można uważać za kłamstwo wieku, autorstwa KPCh. W celu stłumienia Falun Gong rząd był tak perwersyjny, że aż skusił pięciu ludzi do udawania praktykujących Falun Gong i zaplanowania ich ukartowanego samo-podpalenia na placu Tiananmen. Poprzez wejście w zmwę z oszustem, pięciu uczestników tego zaplanowanego incydentu nieświadomie podpisało pełnomocnictwa własnej śmierci i zostało albo zabitych na miejscu wydarzeń, albo zamordowanych później. Odtwarzanie w zwolnionym tempie taśmy z filmu wideo z incydentu samo-podpalenia opublikowanego przez CCTV niewątpliwie pokazuje, że Liu Chunling, jedna z osób samo-podpalaczy, zmarła na miejscu zdarzenia po silnym uderzeniu przez oficera policji jakimś narzędziem. Innymi nieścisłościami, wykazanymi na taśmie były: siedząca pozycja Wang Jingdonga, plastikowa butelka (rzekomo wypełniona benzyną), która pozostała nienaruszona pomiędzy jego kolanami po zagaszeniu płomieni, rozmowa pomiędzy doktorem, a najmłodszą ofiarą Liu Siying oraz obecność na miejscu zdarzenia kamerzysty gotowego do zrobienia zdjęć. Te fakty, jak też i wiele innych są wystarczającym dowodem potwierdzającym, że samo-podpalenie było oszustwem złośliwie zaplanowanym przez niegodziwy reżim Jiang Zemina w celu oczernienia Falun Gong. [12]

KPCh używa okrutnych i nikczemnych metod, by wykorzeń pokojową praktykę Falun Gong, przywłaszczając sobie środki finansowe gromadzone przez ostatnie 20 lat reform i otwarcia, mobilizując Partię, rząd, wojsko, policję, szpiegów, zagranicznych dyplomatów i różne inne rządowe i pozarządowe organizacje, manipulując systemem operowania

światowych mediów, stosując ścisłą blokadę informacji połączoną z monitorowaniem poszczególnych osób za pomocą super nowoczesnych technologii.

Żadni złoczyńcy w historii nie kłamali tak podstępnie i perwersyjnie jak Jiang Zemin i KPCh. Używają oni całego wachlarza kłamstw, z których każde zaplanowane jest tak, by mierzyć w różnymi wyobrażenia i pojęcia, które ludzie posiadają, i manipulować nimi. W ten sposób łatwiej jest ludziom uwierzyć w kłamstwa KPCh i Partia może wzniecać nienawiść przeciwko Falun Gong. Wierzysz w naukę? KPCh powie, że Falun Gong to przesady. Uważasz politykę za wstrętną? KPCh powie, że Falun Gong angażuje się w politykę. Zazdrościsz ludziom bogactwa? KPCh powie, że Falun Gong gromadzi majątki. Przeciwstawiasz się organizacjom? KPCh powie, że Falun Gong ma ścisłą organizację. Jesteś zmęczony kultem jednostki, który trwał w Chinach przez kilka dekad? KPCh powie, że Falun Gong skutecznie kontroluje umysł. Jesteś pasjonatem patriotyzmu? KPCh powie, że Falun Gong jest anty-chińskie. Obawiasz się zamieszek? KPCh powie, że Falun Gong niszczy stabilność. Zastanawiasz się, czy Falun Gong rzeczywiście przestrzega Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji? KPCh powie, że Falun Gong nie jest prawdziwym, miłosiernym ani tolerancyjnym. Nawet wypaczyła logikę twierdząc, że miłosierdzie może wzniecać żądzę zabijania.

Czy wierzysz, że rząd nie mógłby wymyślać takich kłamstw? KPCh wymyśla kłamstwa, które są znacznie większe i bardziej szokujące od samobójstw po samo-podpalenie, od mordowania krewnych do seryjnego zabijania - tak wiele kłamstw, że aż trudno w nie uwierzyć. Czy sympatyzujesz z Falun Gong? KPCh łączy twoją ocenę polityczną z prześladowaniem Falun Gong i degraduje cię, zwalnia cię z pracy albo odbiera ci premię, jeśli praktykujący Falun Gong z obszaru, za który jesteś odpowiedzialny, uda się do Pekinu, by tam zaapelować. Tym samym, jesteś zmuszony stać się wrogiem Falun Gong.

KPCh porwała niezliczonych praktykujących Falun Gong, wysyłając ich na sesje prania mózgu w celu zmuszenia ich do zrezygnowania z własnych przekonań, zrzeczenia się Falun Gong i złożenia obietnicy zaprzestania uprawiania praktyki. KPCh użyła różnych przepelnionych złem sposobów do przekonania ich, włącznie z wykorzystaniem do tego celu krewnych oraz zatrudnienia i systemu oświaty, by wyrzucić na nich presję. Poddawano ich różnego rodzaju okrutnym torturom, a nawet karano członków ich rodzin i znajomych. Praktykujący Falun Gong, którzy zostali pomyślnie „przetransformowani” podczas sesji prania mózgu, są następnie wykorzystywani do dręczenia i poddawania praniu mózgu innych. Przepelniona złem KPCh upiera się przy przemienianiu dobrych ludzi w demonów i zmuszaniu ich kroczenia ścieżką ciemności do końca ich dni.

VII. Niegodziwy socjalizm z „chińską charakterystyką”

Określenie „chińska charakterystyka” zostało użyte jako przykrywka zbrodni KPCh. KPCh cały czas twierdzi, że zawdzięcza się jej sukces chińskiej rewolucji „integracji marksizm-leninizmu z konkretną rzeczywistością chińskiej rewolucji.” KPCh często nadużywała terminu „charakterystyka” jako ideologicznego wsparcia dla jej kapryśnej i nikczemnej polityki.

Kapryśne i zwodnicze środki

Pod zbójcecką fasadą „chińskiej charakterystyki” wszystko, co KPCh osiągnęła, jest niczym innym, jak niedorzecznością.

Celem rewolucji KPCh było spieniężenie publicznej własności środków produkcji, kusząc wielu młodych ludzi do przyłączenia się do organizacji Partii dla idei sojuszu i

komunizmu. Wielu z nich dopuściło się nawet zdrady wobec swych rodzin, posiadających majątki. Ale po 83 latach od początków KPCh kapitalizm powrócił, z tą różnicą, że obecnie stał się częścią samej KPCh.

Dziś pośród dzieci i krewnych przywódców KPCh, wielu z nich to nowi kapitaliści z majątkami i wielu członków Partii dążyło do dołączenia do tej grupy nowobogackich. KPCh wyeliminowała właścicieli ziemskich i kapitalistów w imię rewolucji, wykradając ich własność majątkową. Obecnie nowa „świta królewska” KPCh stała się w drodze sprzeniewierzeń i korupcji jeszcze bogatszymi kapitalistami. Ci, którzy podążali za Partią za czasów pierwszych rewolucji, teraz wzdychają: „gdybym wiedział co się stanie obecnie, nie poparłbym ich wtedy”. Po dekadach potu i walki zorientowali się, że poświęcili oni kultowi KPCh majątki swych braci i ojców, jak i swe własne życie.

KPCh mówi o bazie ekonomicznej decydującej o nadbudowie [13]; w rzeczywistości, jest to skorumpowana baza ekonomiczna biurokratycznych urzędników KPCh, która rozstrzyga o „nadbudowie wysokiego ucisku” - nadbudowie, która opiera się na silnej presji, by się utrzymać. Uciskanie ludzi stało się przez to podstawową polityką KPCh.

Następny niegodziwy rys charakteru KPCh manifestuje się w zmienianiu definicji kulturowych pojęć, a następnie używanie tych zmutowanych definicji do krytykowania i kontrolowania ludzi. Pojęcie „partii” jest jednym z takich przykładów. Od zarania partie ustanawiano zarówno w kraju, jak i za granicą. Jedyne Partia Komunistyczna posługuje się władzą spoza domeny kolektywu partii. Jeśli wstąpisz do Partii, będzie ona kontrolować wszystkie aspekty twojego życia, włączając sumienie, utrzymywanie się i życie prywatne. Gdy udzieli się jej władzy politycznej, KPCh kontroluje społeczeństwo, rząd i aparat państwowy. Rozkazuje we wszystkich kwestiach, od tak ważnych jak, kto powinien być przewodniczącym państwa lub ministrem obrony lub jakie zarządzenia i przepisy zostaną ustanowione, do tak małych jak to, gdzie osoba powinna żyć, z kim może się ożenić, i ile może mieć dzieci. KPCh zgromadziła wszelkie wyobrażalne metody kontroli.

W imię dialektyki KPCh całkowicie zniszczyła myślenie holistyczne, zdolność do rozumowania i docieklivość ducha filozofii. Podczas gdy KPCh mówi o „dystrybucji względem kontrybucji”, proces „pozwolenia pewnym ludziom wzbogacenia się jako pierwsi”, został osiągnięty według „dystrybucji względem władzy.” KPCh używa przykrywki „służenia ludziom z całego serca” do oszukiwania tych, którzy podtrzymują te ideały, poddając ich następnie praniu mózgu i całkowicie ich kontrolując, stopniowo zmieniając ich w posłuszne narzędzia, które „służą Partii całym sercem” i które nie odważą się głośno opowiedzieć się za ludem.

Partia lotrów z „chińską charakterystyką”

Używając zasady, która ceni interes Partii ponad wszystkimi innymi względami, KPCh zniekształciła chińskie społeczeństwo za pomocą metod kultu zła, tworząc naprawdę zбочoną istotę w ludzkim społeczeństwie. Istota ta jest inna od jakiegokolwiek innego państwa, rządu czy organizacji. Zasadą jej jest nie mieć żadnych zasad, ani szczerości za jej uśmiechem. Jednakże, uczciwi ludzie nie mogą zrozumieć KPCh. Opierając się na uniwersalnych standardach moralnych, nie mogą sobie wyobrazić, że taka przepełniona złem do szpiku kości istota mogłaby reprezentować kraj. Używając wymówki „chińskiej charakterystyki”, KPCh ustanowiła sobie samą pośród narodów świata. „Chińska charakterystyka” stała się eufemizmem na „nikczemną charakterystykę KPCh.”

Z „chińską charakterystyką” upośledzony kapitalizm Chin został przekształcony w „socjalizm”, „bezrobocie” stało się „oczekiwaniem na zatrudnienie”, „zwolnienie z pracy” stało się „zwolnieniem z obowiązków”, „bieda” stała się „początkową fazą socjalizmu” a

prawa człowieka oraz wolność słowa i przekonań zostały zredukowane do zwykłego prawa do przetrwania.

Naród chiński staje w obliczu bezprecedensowego kryzysu moralnego

Na początku lat 90-tych popularne było w Chinach powiedzenie „Jestem brutalem i nikogo się nie boję.” Jest to żalosna konsekwencja kilku dekad niegodziwych rządów KPCh i narzuconej narodowi korupcji. Falszywemu dobrobytowi ekonomicznemu Chin towarzyszy szybkie podupadanie moralności we wszystkich obszarach społeczeństwa.

Reprezentanci kongresowi Chin często mówią o kwestii „uczciwości i zaufania” podczas Kongresów Ludowych Chin. Na egzaminach wstępnych na uczelnie wymaga się od kandydatów pisanie o uczciwości i zaufaniu. To oznacza, że brak uczciwości i zaufania oraz podupadanie moralności, stały się niewidzialnym, acz wszechobecnym kryzysem w chińskim społeczeństwie. Korupcja, sprzeniewierzenie, podrabianie produktów, zakłamanie, złośliwość i degeneracja norm społecznych są na porządku dziennym. Nie ma już więcej podstawowego zaufania pomiędzy ludźmi.

Dla tych, którzy twierdzą, że są usatysfakcjonowani podwyższonym standardem życiowym, czy stabilność w ich życiu nie jest sprawą pierwszej troski? Jaki jest najważniejszy czynnik w stabilności społeczeństwa? Jest nim moralność. Społeczeństwo ze zdegradowaną moralnością nie ma możliwości zapewnienia bezpieczeństwa.

Do dnia dzisiejszego KPCh uderzyła w prawie wszystkie tradycyjne religie i zdemontowała tradycyjny system wartości. Pozbawiona skrupułów metoda, którą KPCh zagarnęła majątki i oszukała ludzi, musi pociągać za sobą wpływ na całe społeczeństwo, deprawując je i prowadząc ludzi ku nikczemności. KPCh, która rządzi przebiegłymi środkami, również niezbędnie potrzebuje skorumpowanego społeczeństwa jako środowiska, w którym ma przetrwać. Jest to powód, dla którego KPCh spróbuje wszystkiego co może, by ściągnąć ludzi do swojego poziomu, usiłując zamienić ludność Chin w intrygantów różnego stopnia. W ten właśnie sposób oszukańcza natura KPCh wykorzenia moralne fundamenty, które tak długo podtrzymywały Chińczyków.

Zakończenie

„Jest łatwiej zmienić bieg rzeki i przenosić góry, niż zmienić czyjaś naturę.” [14] Historia udowodniła, że za każdym razem gdy KPCh rozluźnia więzy i kajdany, robi to bez zamiaru porzucenia ich. Po latach Wielkiego Głodu na początku lat 60 KPCh zaadaptowała program „Trzech Wolności i Jednego Zobowiązania” (San Zi Yi Bao) [15] celem odbudowania produkcji rolnej, ale bez intencji zmiany „niewolniczego” statusu chińskich chłopów. „Reforma ekonomiczna” i „liberalizacja” w latach 80 nie powstrzymała KPCh przed podniesieniem rzeźniczego noża na własnych ludzi w 1989 r. W przyszłości KPCh będzie kontynuować zmiany swej fasady; nie zmieni ona jednak swej niegodziwej natury.

Niektórzy mogą myśleć, że przeszłość należy do przeszłości, że sytuacja się zmieniła, i że KPCh nie jest tą KPCh z wcześniejszego okresu. Niektórzy mogą być usatysfakcjonowani fałszywym wyglądem i nawet błędnie uważać, że KPCh poprawiła się, że jest w procesie reformowania, lub że zamierza naprawić krzywdy. Mogą oni stale odpychać, sprawiające problemy, wspomnienia z przeszłości. Wszyscy ci ludzie mogą jedynie dać bandzie łajdaków z KPCh możliwość dalszego przetrwania i zagrożenia ludzkości.

Wszystkie wysiłki KPCh są zaplanowane tak, by ludzie zapomnieli o przeszłości. Wszystkie zmagania ludzi przypominają o niesprawiedliwości, którą wycierpieli z rąk KPCh.

W rzeczywistości, historia KPCh jest historią, która porozdzierała ludzkie wspomnienia, historią w której dzieci nie znają prawdziwych doświadczeń swoich rodziców, historią w której setki milionów obywateli cierpi przeogromny konflikt pomiędzy pogardą wobec krwawej przeszłości KPCh, a żywieniem nadziei co do przyszłości KPCh.

Kiedy zły upiór komunizmu nawiedził ludzki świat, Partia Komunistyczna spuściła ze smyczy szumowiny społeczne i posłużyła się rebelią chuliganów, by przejąć i ustanowić władzę polityczną. To, co zrobiła za pomocą rzezi i tyranii, miało na celu ustanowienie i utrzymanie despotyzmu w formie „opętania przez Partię.” Używając tak zwanej ideologii „walki,” która przeciwstawia się naturze, prawom niebios, ludzkiej naturze i wszechświatowi, niszczy ona ludzkie sumienie i dobroć, dalej niszcząc tradycyjną cywilizację i moralność. Uciekła się ona do zastosowania krwawych rzezi i przymusowego prania mózgu, by móc założyć komunistyczny kult zła, tworząc naród wypaczonych umysłów, by móc rządzić krajem.

W całej historii KPCh występowały okresy pełne przemocy, kiedy czerwony terror sięgał szczytu i niedogodne okresy, kiedy KPCh ledwo umykała swej śmierci. Za każdym razem KPCh uciekała się do pełnego użycia swych podstępnych środków do wyplątania się z kryzysu, jedynie po to, by zmierzać do kolejnej rundy przemocy, stale oszukując naród chiński.

Kiedy ludzie rozpoznają nikczemną naturę KPCh i oprą się oszukiwaniu przez jej fałszywe obrazy, nadejdzie koniec dla KPCh i jej nie mającej skrupułów natury.

W porównaniu z 5000-letnią historią Chin 55 lat panowania KPCh jest jedynie mrugnięciem oka. Zanim powstała KPCh, Chiny stworzyły najwspanialszą cywilizację w całej historii ludzkości. KPCh wykorzystała okazję wewnętrznych problemów Chin i obcą inwazję, by poczynić spustoszenie w Państwie Środka. Zabrała ona życie dziesiątkom milionów istot ludzkich, zniszczyła niezliczone rodziny, poświęciła bogactwa naturalne, od których zależy przetrwanie Chin. Co jest nawet jeszcze bardziej pustoszące, to prawie całkowite zniszczenie podstaw moralności chińskiej i bogatych tradycji kulturowych.

Jaka będzie przyszłość Chin? Jaki kierunek obiorą Chiny? Tak poważne pytania są zbyt skomplikowane, by omówić je w kilku słowach. Jednakże, jedna rzecz jest pewna – jeśli nie nastąpi odbudowa moralności narodu i przywrócenie wypełnionego harmonią stosunku pomiędzy ludźmi i naturą, pomiędzy ludźmi, pomiędzy niebem i ziemią, jeśli nie będzie pomiędzy ludźmi wiary lub kultury przemawiającej za pokojowym współistnieniem, nie będzie możliwe, by naród chiński posiadał promienną przyszłość.

Przez kilka dekad prania mózgu i opresji KPCh wsączyła w życie Chińczyków swój sposób myślenia i swe standardy dobra i zła. To doprowadziło ludzi do akceptowania i racjonalizowania perwersji i oszustwa KPCh, do stania się częścią jej fałszerstwa, dostarczając tym samym ideologicznych podstaw dla istnienia KPCh.

Wyliminować z naszych żyć niegodziwe doktryny wpojone przez KPCh, rozpoznać dosłownie nie mającą żadnych skrupułów naturę KPCh i przywrócić naszą ludzką naturę i sumienie – to jest pierwszy i podstawowy krok na drodze ku gładkiemu przejściu do społeczeństwa wolnego od Partii Komunistycznej.

Czy tą drogą można będzie kroczyć silnie i pokojowo, będzie zależało od zmian dokonanych w sercu każdego chińskiego obywatela. Nawet, jeśli KPCh wydaje się posiadać wszystkie siły i maszyny przemocy na terenie kraju, jeśli każdy obywatel uwierzy w potęgę prawdy i stanie po stronie moralności, widmo zła, jakim jest KPCh utraci podstawy swego istnienia. Wszystkie siły mogą w jednej chwili powrócić w ręce sprawiedliwych. Wtedy właśnie będzie miało miejsce odrodzenie się Chin.

Jedynie bez Komunistycznej Partii Chin możliwe są nowe Chiny.

Jedynie bez Komunistycznej Partii Chin Chiny mają nadzieję.

Bez Komunistycznej Partii Chin prawi i życzliwi Chińczycy odbudują historyczną wspaniałość.

Przypisy:

[1] Według tradycyjnej myśli Konfucjusza cesarze i królowie panowali z nakazu niebios, i żeby otrzymać taką władzę, ich moralne osiągnięcia musiały odpowiadać tej najwyższej odpowiedzialności. Czytając Mencjusza, można odnaleźć podobną myśl. W wersecie „Kto nadaje moc monarchiczną?” zapytany o to, kto przyznał ziemię i nadał władzę państwową Cesarzowi Shun, Mencjusz odpowiedział: „Były to niebiosy”. Pojęcie boskiego pochodzenia władzy można również odnaleźć w tradycji chrześcijańskiej. W Liście do Rzymian 13:1 (wersja Króla Jakuba), na przykład, odnajdujemy: „Niech każda dusza będzie podwładna mocą wyższemu. Ponieważ nie ma innej władzy niż Bóg; władze istniejące mianowane są przez Boga.”

[2] Jedno centrum odnosi się do rozwoju ekonomicznego, podczas gdy dwa podstawowe punkty to: Utrzymać cztery podstawowe zasady (ścieżka socjalistyczna, dyktatura proletariatu, przywództwo KPCh, marksizm-leninizm i myśl Mao) i kontynuować politykę reform i otwarcia.

[3] Dane z raportu agencji informacyjnej Xinhua z dnia 4 marca 2004 r.

[4] *Mu* jest jednostką miary używaną w Chinach, jeden *Mu* to 0.165 akra.

[5] Dane z raportu agencji informacyjnej Xinhua z dnia 29 lutego 2004 r.

[6] „Zasada Trzech Nie” pojawiła się w przeszłości. W 1979 r. Deng Xiaoping zaproponował „Zasadę Trzech Nie”, by zachęcić ludzi do przedstawienia swych opinii: nie etykietowania, nie atakowania i nie czepiania się błędów. To powinno przypomnieć ludziom o podobnym zachęcaniu intelektualistów przez Mao w latach 50-tych, po którym nastąpiło brutalne prześladowanie tych, którzy się wypowiedzieli. Obecnie nowo proponowane „Trzy Nie” odnoszą się do „Rozwój bez debatowania; postęp bez walki i kroczenie do przodu bez zadowolenia z pozostawiania w tyle.”

[7] Artykuł 23 Podstawowego Prawa Hong Kongu został zaproponowany w 2002 r. przez rząd Hong Kongu pod naciskiem Pekinu. Artykuł reprezentował poważną erozję wolności i praw człowieka w Hong Kongu, podminowując politykę „jednego państwa, dwóch systemów” obiecaną przez KPCh. Artykuł 23 spotkał się ze światowym sprzeciwem i ostatecznie został wycofany w 2003 r.

[8] Liu Shaoqi, Przewodniczący Chin pomiędzy 1959 i 1968, uważany był za następcę Mao Zedonga. Podczas Rewolucji Kulturalnej (1966-1976) był prześladowany jako zdrajca, szpieg i renegat. Więziony przez KPCh, po odniesieniu poważnych obrażeń zmarł w 1969.

[9] CCTV (Chińska Centralna Telewizja) należy do i jest bezpośrednio operowana przez rząd centralny. Jest główną siecią nadawczą na terenie Chin kontynentalnych.

[10] Te wszystkie cytaty to tytuły piosenek napisanych i śpiewanych podczas ery Mao w latach 60-tych i na początku lat 70-tych.

[11] Mao pewnego razu powiedział, że obawiamy się robić błędy, ale troszczymy się o ich naprawianie.

[12] Szczegółowa analiza wideo z samo-podpalenia dostępna jest na niżej podanej stronie internetowej:

<http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>.

[13] Nadbudowa w kontekście marksistowskiej teorii socjalnej odnosi się do sposobu współdziałania pomiędzy subiektywnością ludzi i materialną istotą społeczeństwa.

[14] Jest to chińskie przysłowie, które potwierdza trwałość czyjeś natury. Przysłowie tłumaczy się również jako: „lis może zmienić swą skórę, ale nie swe nawyki.”

[15] Polityka reform ekonomicznych, znana jako program „Trzech Wolności i Jednego Zobowiązania” (San Zi Yi Bao) zaproponowany przez Liu Shaowi prezydenta Chin. Program zakłada parcelowanie ziemi do prywatnego użytkowania, wolne rynki, przedsiębiorstwa posiadające jedyną odpowiedzialności za ich zyski lub straty i ustalenie kontyngentów produkcji na bazie gospodarstw domowych.

Copyright by The Epoch Times, 2004